

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 543/2021-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Csp 23/2017, postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 225/2019 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 252/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. septembra 2021 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom všeobecných súdov označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú prikázať Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 Cdo 252/2020 konal bez zbytočných prietahov, priznať každému z nich primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2 500 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia podali na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) 20. februára 2017 žalobu o určenie, že zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru je bezúročná a bez poplatkov. Podľa ich názoru bol okresný súd dlhodobo nečinný. V napadnutom konaní rozhodol okresný súd rozsudkom (z 19. novembra 2018, pozn.), ktorý sťažovatelia 14. januára 2019 napadli odvolaním, pretože „... *nesúhlasili so závermi prijatými v rozsudku*“. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vo veci rozhodol po uplynutí dlhšej doby (1 rok a 7 mesiacov) potvrdzujúcim rozsudkom zo 16. júla 2020, teda bol tiež absolútne nečinný.

3. Sťažovatelia sú presvedčení, že postupom okresného súdu, ako aj krajského súdu boli porušené nimi označené práva.

4. Proti rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia 30. októbra 2020 dovolanie. Najvyšší súd disponuje súdnym spisom od 1. decembra 2020, ale ku dňu podania ústavnej sťažnosti nevykonal vo veci žiadne úkony smerujúce k rozhodnutiu o ich dovolaní, je teda absolútne nečinný.

5. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú nesústredenosť, nehospodárnosť a nekoordinovanosť spojenú s neefektívnym prístupom okresného súdu k prejednaniu merita veci, ktorých následkom je porušovanie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože od podania žaloby uplynuli 4 roky a 7 mesiacov.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je opakované tvrdenie sťažovateľov o porušení ich označených práv postupom okresného súdu, krajského súdu, ako i najvyššieho súdu v napadnutých konaniach.

II.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu a krajského súdu:

7. Ústavný súd z vlastnej rozhodovacej činnosti zistil, že sťažovatelia svoju prvú ústavnú sťažnosť týkajúcu sa namietaného porušovania označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Csp 23/2017 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 225/2019 doručili 20. augusta 2020, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 492/2020 z 22. októbra 2020 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Označené rozhodnutie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť jeho doručením 29. októbra 2020. Sťažovatelia následne približne po uplynutí jedného mesiaca 25. novembra 2020 doručili ďalšiu ústavnú sťažnosť na priet'ahy v postupe okresného súdu v napadnutom konaní, o ktorej rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 599/2020 zo 17. decembra 2020 tak, že ju ako neopodstatnenú odmietol. Predmetné rozhodnutie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 21. januára 2021. V tretej ústavnej sťažnosti doručenej 23. decembra 2020 sťažovatelia opätovne namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Csp 23/2017. O ústavnej sťažnosti bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 59/2021 z 11. februára 2021 (právoplatným 24. februára 2021) odmietnutím pre zjavnú neopodstatnenosť. Predmetom tohto konania je v poradí štvrtá ústavná sťažnosť sťažovateľov, v ktorej namietajú porušenie identických práv postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach.

8. Z uvedených skutočností, ako aj zo samej rekapitulácie priebehu napadnutého konania okresného súdu, ako i krajského súdu vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd ani krajský súd svojím postupom v napadnutých konaniach nemohli porušovať základné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže napadnuté konanie vedené okresným súdom a krajským súdom bolo v tom čase už právoplatne skončené a právna istota sťažovateľov v súvislosti s konaním o ich žalobe už bola nastolená, čo ústavný konštatoval aj vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, a preto považuje ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti za účelovú. Sťažovatelia implicitne prezentujú procesne nenáležitý záver, že podanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyvoláva stav právoplatne neskončenej veci. Táto skutočnosť v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.2. K namietanému porušeniu označených práv postupom najvyššieho súdu:

9. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

10. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Ústavný súd tiež už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

11. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým dovolacím konaním, berúc do úvahy jeho celkovú dĺžku a odkazujúc na judikatúru prezentovanú v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia, hodnotí deväť mesiacov trvajúce dovolacie konanie (ku dňu podania ústavnej sťažnosti) ako také, ktoré nedosahuje takú intenzitu, ktorá by umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o zbytočných prietahoch v postupe najvyššieho súdu a o porušení označených práv sťažovateľov (I. ÚS 670/2016, I. ÚS 641/2016, I. ÚS 643/2016, I. ÚS 642/2016).

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

13. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite ich ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. októbra 2021

Libor Duľa
predseda senátu